

*In memoriam***VIKTOR JESENİK, 1921–2000**

Izgubili smo prijatelja. Bil je osebni prijatelj mnogih med nami, ki smo ga bolje poznali, kot zavzet član našega društva pa gotovo skupni prijatelj nas vseh. In zlasti vseh bralcev Mostov, katerih skrbni urednik je bil nekaj let kar sam, nato pa do konca dejaven član številnejšega uredniškega odbora.

Viktor Jesenik je bil prevajalec z dušo in s srcem. S svojim življenjem in delom je poosebljal trditev, da prevajalci gradimo mostove in skrbimo za boljše razumevanje med ljudmi, narodi in kulturami. Svetovljan po duhu in razgledanosti je bil razpet med dve deželi: Slovenijo, ki mu je bila dom in domovina, in Francijo, v kateri je odrasčal. Z enako ljubeznijo in jezikovnim mojstrstvom je obvladoval oba jezika in obe kulturi. S posebnim veseljem je prevajal literaturo in bil od leta 1951 član društva književnih prevajalcev. Prevajati pa je bilo treba tudi strokovna besedila in v skupini enako mislečih prevajalcev je leta 1960 dozorela zamisel, da se je koristno tesneje povezati v samostojno stanovsko organizacijo. Rodilo se je takrat še maloštevilno, a zelo delovno društvo DZTPS in tri leta kasneje je že izšla prva številka Mostov. Viktor Jesenik je soustvarjal oboje, zato smo se mu ob 30. obletnici ustanovitve društva posebej zahvalili in ga imenovali za častnega člana. To je bila majhna pozornost v primerjavi z nagradami, ki jih je prejel za svoje literarne prevode v Franciji (»akademske palme« z viteškim naslovom) in Sloveniji (dvakrat Prešernovo nagrado za Gorenjsko). Prevajalci se ga bomo spominjali po njegovem bogatem literarnem prevajalskem opusu, ki šteje več kot 60 naslovov proze, dramatike in

poezije, prevedene iz slovenščine v francoščino in iz francoščine, angleščine in nemščine v slovenščino, po neštetihi tehničnih in strokovnih prevodih, pa tudi kot soavtorja modernega slovensko-francoskega slovarja. Predvsem pa kot kolega, ki je bil vedno pripravljen pomagati mladim in manj izkušenim premagovati ovire na težavni prevajalski poti.

Tisti, ki smo z njim tesneje sodelovali, se ga bomo spominjali tudi po tem, kako nam je ob pripravah na tole številko z žarom pripovedoval o svojem delu, o svoji povezanosti in razpetosti – prevajalski in družinski – med Slovenijo in Francijo, o Podbrezju, ki mu je bilo tako ljubo. Lepo se je bilo pogovarjati z njim in zdelo se mi je, kot da vsem po malem razdaja svojo polnost življenja, dobro voljo in neizčrpen optimizem. Tako z veseljem je delal in toliko načrtov je imel še pred seboj! In kakor boleče že je njegovo nenadno slovo zarezalo v naše spomine, si vendarle ne morem kaj, da ne bi ob njegovem odhodu sredi delovne vneme in veselja nad življenjem pomislila na znano reklo: »Kogar bogovi ljubijo ...«

Lidija Šega

